

процедури щодо підготовки та прийняття управлінських актів; щодо застосування заходів адміністративного припинення; з питань діловодства та документообігу; з питань кадрової роботи; щодо організації внутрішньоапаратної діяльності; щодо індивідуальних звернень юридичних осіб з питань управлінського характеру тощо [1, с. 87-88].

Одним із видів адміністративних процедур є заохочувальні процедури, які встановлюються нормами адміністративного права та є формою реалізації методу заохочення, порушуються на підставі наявності заохочувального вчинку і клопотання щодо заохочення відповідної особи, здійснюються за обов'язкової участі органу публічного управління, відбуваються за обмеженої участі зацікавленої особи.

Козачук Д.А. поділяє заохочувальні адміністративні процедури за територіальними межами застосування заохочення (загальнодержавні, регіональні, локальні), за характером управлінських відносин, в яких застосовуються заохочення (горизонтальні та вертикальні), за сферою застосування заохочення (загальні, відомчі та спеціальні), за суб'єктом ініціювання (субординаційні та реординаційні); за обсягом процедурних дій (прості та складні), за спрямованістю процедури (зовнішні та внутрішні). Залежно від участі суб'єкта в реалізації своїх повноважень можна виокремити лідируючі суб'єкти; особи, що мають особисту зацікавленість; особи, що сприяють реалізації заохочувальної процедури [2].

Отже, адміністративну процедуру можна визначити як визначений законодавством порядок сукупності послідовно вчинюваних адміністративним органом процедурних дій і прийнятих процедурних рішень з розгляду та вирішення адміністративної справи, що завершується прийняттям адміністративного акта та його виконанням.

Список використаних джерел

1. Гончарук С. Т. Основи адміністративного права України : [навч. посіб.] / С. Т. Гончарук. - К. : Аванпост-Прим, 2004. - 200 с.
2. Заохочувальні адміністративні процедури: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07 / Д. А. Козачук ; Нац. ун-т «Одес. юрид. акад.». - О., 2010. - 18 с.

Булик І.Л., кандидат юридичних наук Косяк
Н.В., студент магістратури юридично-
психологічного факультету НАВС

Актуальні проблеми публічного адміністрування в сфері освіти

Конституція України є одним із пріоритетних регулятивних чинників людини, який визначає право на отримання освіти. Конституція відіграє в суспільстві унікальну роль: вона збагачує особистість, озброює її знаннями, формує світогляд і творчі здібності, виховує як патріота так і громадянина,

тобто відтворює і нарощує інтелектуальний, духовний та економічний потенціал суспільства [1].

Визначення права на освіту, його гарантії, місце та роль особливо актуальні в складний час перетворень у політичному, економічному, культурному житті, побудови правової та демократичної України. Станом на сьогодні, освіта переживає складні часи, що обумовлено розбудовою нової системи управління та створенням початкових основ інтеграції України в європейський освітній простір. Освіта має бути: доступною, гуманною, з орієнтацією на кращі вітчизняні та світові зразки за змістом і технологіями навчання.

Проблемами публічного адміністрування сфери займалися вчені адміністративісти Колпаков В.К., Кузьменко О. В., Битяк Ю. П., Коломоєць Т. О., Авер'янов В. Б., Чорна В.Г., Булик І. Л., та ін.

У сфері публічного адміністрування освіти існує безліч проблем. Так, одним із вагомих аспектів діяльності системи освіти в Україні є проблема оцінювання, яка потребує свого подальшого вдосконалення. Разом з тим серед проблем які впливають на якість навчання учнів та студентів та їх оцінювання, сьогодні, є проблеми із недостатнім фінансуванням, яке впливає в свою чергу на роботу кадрів та освіту в цілому. Велика кількість вищих навчальних закладів із низьким рівнем кваліфікованості професорсько-викладацького складу. Окрім того серед проблем, які тісно пов'язані із економічною ситуацією в країні, на рівень освіти також впливає корупція на різних її щаблях, та не досконале нормативно-правове регулювання або велика кількість нормативно-правових актів локального характеру, які інколи суперечать один одному.

Слід зазначити, що на якість освіти в Україні впливають також такі фактори, які свого роду також є проблемами, як різне розуміння структурними підрозділами у сфері освіти Болонського процесу та практичне запровадження Національної рамки кваліфікацій. За Законом України від 01.07.2014 № 1556-VII «Про вищу освіту» визначено правовий статус бакалавра, але на практиці в системі економічної діяльності та на ринку праці залишається незрозумілим цей статус. Також існують проблеми щодо відсутності нової методологічної основи щодо розроблення нового покоління стандартів вищої освіти на компетентному підході, відсутності Положення про організацію навчального процесу, узгодженого з сьогоднішніми реаліями, тощо.

Так, для прикладу історія становлення оцінювання діяльності загальноосвітніх навчальних закладів в Україні на загальнодержавному рівні представлена Наказом Міністерства освіти і науки України від 17.06.2013 р. №772 «Про затвердження орієнтовних критеріїв оцінювання діяльності дошкільних, загально-освітніх, професійно-технічних навчальних закладів» [2]. З документа незрозуміло - у який спосіб визначено наведені для кожної підсистеми коефіцієнти вагомості? Велика кількість питань виникає також стосовно обґрунтування інтервалів, що запропоновані у стовпчику "Норми оцінювання" та до запропонованих критеріїв і норм їх оцінювання. У документі немає посилань на типові методики, які могли б уніфікувати процес оцінювання. На порядок денний виходить розробка інструментарію оцінювання

й чітко прописаної процедури вимірювання. Було б також доцільним підняти питання організації навчального і виховного процесу, виокремити показники, які безпосередньо на ці процеси не впливають, і відобразити їх в інших розділах. Підходи, запропоновані в документі для вимірювання результативності навчально-виховного процесу, є морально застарілими й потребують модернізації з урахуванням технологій стандартизованого оцінювання знань. Доопрацювання потребують і питання оцінювання діяльності управління загальноосвітнім навчальним закладом. Адміністративне управління поєднано в одному розділі із елементами громадського управління, що викликає багато питань [3, с. 36-37].

Ми вважаємо, що Орієнтовні критерії оцінювання діяльності навчальних закладів потребують додаткової наукової і громадської експертизи, а також публічного адміністрування в умовах соціально-політичних трансформацій демократичного суспільства. Україна знаходиться на шляху євроінтеграції та реформування країни в цілому, і тому має впровадити досвід зарубіжних країн, які досягли значних здобутків у цьому напрямку. Бюджет країни має бути правильно розподілений з належним виділенням коштів на освіту та її розвиток. Міністерство освіти і науки України, як вищий координуючий орган в системі освіти, здійснюючи моніторинг на ринку праці, повинен контролювати державне замовлення та здійснювати підготовку фахівців найбільш витребуваних професій в Україні.

Список використаних джерел

1. Конституція України : Прийнята Верховною Радою України 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. - 1996. - № 30. - ст. 141.
2. Про затвердження орієнтовних критеріїв оцінювання діяльності дошкільних, загально-освітніх, професійно-технічних навчальних закладів: наказ Міністерства освіти і науки України від 17 черв. 2013 р. № 772 [Електронний ресурс]. - Режим доступу : <http://www.zakon.rada.gov.ua>.
3. Лунячек В. Е. Розвиток системи вищої освіти у США в умовах децентралізації влади / В. Е. Лунячек // Проблеми сучасної педагогічної освіти. Сер.: Педагогіка і психологія. - Зб. статей: Ялта: РВВ КГУ, 2009. - Вип. 21. - Ч.5. - С. 34 - 46.